

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΎ.

Ο ΚΑΛΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

— Τι όρατα και τι δροσερά που είναι έδω πέφαι φάνεσαι ό Λουκιανός Μπωναί και χαλαρότητα στα πόδια της γυναικάς του, άπάνω στην άμμουδιά. Έβγαν φάει στο μοναδικό πανδοχείο του σχεδόν έρημου αυτού νησιού, κι' άναπαύονταν τώρα ός που νάρθη ή όρα του μπάνιου του συζύγου.

Μέ θόρυχο και συγκίνηση στη φωνή του, ό Λουκιανός επρόσθεσε σε λίγο :

— Τι κρίμα που ό Παύλος δέν μπόρεσε νάρθη μαζί μας! Ήθευ, Κλαίρη, γυναικόψα μου, και ό Παύλος, ό καλλίτερος φίλος σου είστε όλη μου ή ζωή.

Όι λέυκες γόφου έθρίζαν δυνατά και κι' αυτό ή φωνή του Λουκιανού άκούοτανε λεπτή και άδύνατη.

Ή κυρία Μπωναί κτύπησε προσεχτικά τόν ξανθούλη της άνω, τόν καθαρό, τόν καθός πρέπει ό; και ό' αυτό άκόμη τό έξοχιά του στην έξοχή. Κτύπησε τάν άρτιού μαλλιά του, τάν δολοφάλα γαράτα καλωσών μάτια του, τάν άσπρα του χείρα, τάν ψυμμένα πρός αυτήν κατευσιδιά.

Έρωτική και συγκινημένη συγχόνας, καταζόμνη από την ελπίδα να γελήσει και ν' άναπαύσει ή Κλαίρη άνασπότηθηκε στη της : «Τι περίεργο νά είναι άντρας μου ό τόσο φρόνιμος άνθρωπάκος ;»

— Ύστερα ό νοός της πήγε στόν Παύλο, τόν αγαπημένο άπόντο, και τόν περίβαλε μέ τάν άντρα της. Γιατί, άφού τόν Λουκιανό τόν έπισπασε ός φίλο μόνον, τόν είχε πάσει άνω της, τόν τόσο φρόνιμο αυτόν άνθρωπάκι.

Και γιατι έξ άλλου, άφού τόν άγαπούσε πραγματική φίλια, τόν είχε ός τόσο άσπαση μέ τόν άλλον, τόν Παύλο αυτόν που τόν Λουκιανό του τό συνέδεσε διαρκώς ό Λουκιανός μέ τό δνομα της γυναικάς του, στις γέφυρες, άφέλεια και έμπιστοσύνη διαχούσις του; Και τό τεράστιο αυτό λάθος είχε γίνει καλά, όπως άλλά γίνονται όλα τί τεράστια λάματα. Άπ' τήν άγκαλιά του Λουκιανού ή Κλαίρη είχε περάσει στην άγκαλιά του Παύλου, χωρίς καμιά ψυχική πάλη, χωρίς φουσκιά. Και ζούσαν και οι τρεις μαρτυρωμένοι μ' έναν στενό δεσμό τόν όποιο τόν Λουκιανός εύρισκε τήν εύτυχία άπό χρόνια, ό δέ Παύλος άπό άσυνειδησία.

Ό Παύλος ός τόσο είχε χάσει άνησυρία για τό άνάμυλον τών σχέσεων αυτών. Ήν και ή άφέλεια και ή έμπιστοσύνη του Λουκιανού ήσαν άπεράγτες, ό Παύλος φοβότανε τίς άπροσεξίες εκείνες δυό άνθρωπων πού αγαπιούνται κρυφά και πού σε όρισμένες στιγμές, χωρίς τό θέλον, μέ μία πολύ άσπια κίνηση, μ' ένα πολύ θαρρό βλέμμα σπορούν νά προσηθούν. Γι' αυτό και ό Παύλος είχε σε τέτοιο βαθμό έπιστοσύνη τήν προική της Κλαίρης στά ζητήματα αυτά και τήν και ό ίδιος τόσο προσεκτικός, όστε χόρτα τώρα που Βισπούσε ό δεσμός των, τίποτε τόν είχε ταράξει.

— Έξαφνα ό Λουκιανός πλησίασε περισσότερο τήν γυναικα του και παίρνοντας στα χείρα του τό άσπρο χεράκι της τό φίλησε μ' ένα σπαστό αιλί. Έκείνη στενοχωρήθηκε για τό χάδι λυτό άδελφούς άμέσως τά χεράτά μέ τάν όποία άπέφευγε συνήθως τά χάδια τού άνόδρος της.

— Τό έξέρεις όυ φέρεσαι πολύ άσχημα; Τά σπουργία σε κινάξουν, φίλε μου, και θά πάνα τό πούνε στόν κρηματάχρη σου. Θά γίνης γελοός!

Μπρός στην έξαφνική σαστισμού του Λουκιανού, ή Κλαίρη καταληφθεία άπό δυνατή εύθυμία, άρχισε νά γελάει και πρόσθεσε :

— Ναί, είναι πολύ κικό αυτό που έκαμες! Ένα φίλι, στο δ' άμφοι! Δέν ήταν καθός πρέπει κοφάλο, ό μέ καθόλου! Και φίλια για έναν κριό που τά κάνει όλα καθός πρέπει, που γεννήθηκε καθός πρέπει, πού...

Ό Λουκιανός τήν δίκουσε μ' έναν τόνο έλαφρό θλιμμένο.

— Σε παρακαλώ, μικροψα μου Κλαίρη, μή μέ κοροιδεύεις έτσι! Μέ θυμώνας...

— Έκείνη όμως γέλασε άκόμη περισσότερο και θέλοντας άπό κάποιον νόστιμο γυναιέτιο έστειπνε, νά προκολέση τόν άντρα της, τόν δειλό, τόν μαζεμένο, είπε :

— Όρατα...Αυτό μάς έλειπε τώρα, νά θυμώσης κιολά! Θύμωας νά δώ πώς θά γίνης! Και τί θουρολόγα θά λές όταν θυμώσης; Βοιούς δί όχι! Δέ θά ήταν καθόλου καθός πρέπει. Ή μαμμά σου θά σ' έμαθε νά μη λές ποτέ καμιά κα-

κή λέξη! Στοιχηματίζω ότι ποτέ στη ζωή σου δέν βλαστήμησες, ότι δέν έξέρεις, ότι δέν μπορείς νά βλαστήμησες!

Έκείνος τήν κύσταζε, δυστυχημένως, άνησυχος που έβλεπε ν' άνάβη μιά μικρή φλόγα κακίας στα πρόνια μάτια της και μήν καταλαβαίνοντας τίποτε, μουρμούτιος χαμογελώντας.

— Μη μέ παροτρεις έτσι, μήν είσαι τόσο κακιά, Κλαίρη! Όταν μέ κοροιδεύεις έτσι, μου φαίνεται ότι δέν είσαι σύ. άλλά μιά άλλη γυναικα, μιά γυναικα που δέν μ' αγαπά, που δέν τήν γνωρίζω.

Και για τό άσχημό της στην μικρή αυτή σκηνή που τόν έφώβριζε και τόν ένοχολευσε σημάθηκε και είπε :

— Είναι όρα νά κάνω τό μπάνιο μου!

— Θα μ' άφήσεις μόνη;

— Τι νά γίνη άφού ό Παύλος δέν ήθεθε μαζί μας νά σου κρατήση συντροφιά, άπάντης ό Λουκιανός μέ τήν οκνία άδεξιότητα που είχε ν' άναφέρει διαρκώς τό δνομα του Παύλου. Βλέπεις αυτός δέν κάνει ποτέ του μπάνιο, τού τό άπηγόρευσε οι γιατροί. Μά γιατι, άλήθεια, Κλαίρη;

— Τόν πιάνουν ζαλάδες όταν κάνει μπάνιο.

Έν τώ μεταξύ ό Λουκιανός σημάθηκε και διευθύθηκε πίσω άπό μερικά δέντρα, όπου και κάθισε για νά γδυθή. Ή Κλαίρη δέν κρατήθηκε κρι άρχισε νόν έναπειραζή!

— Οι θάμνοι αυτοί είναι πολύ κοντοί, δέ θά σε κρυφών άρκενά. Μπορώ έξοίρσει νά σε ίδω. Και σκέψου τί άναρμοσίο που θάταν αυτό: μιά γυναικα νά ιδή τόν άντρα της μέ πονηκίμο! Έγώ άν ήμουσ στη θέση σου, θάπαρνα τήν βόρνα και θά πήγαυα στην άπέναντι άρογιαλιά για νά γδυθώ...

Ό Λουκιανός όμως έκανε ότι δέν άκουσε και γδυθήσε τόν κινωότερο μέρος τών θύμων. Ύστερα βηματίζοντας άδέξια έπάνω στο χορτάρι, βγήκε μέ τό παντελονάκι του μπνίου, μέ τό πόδια του γυμνά, μέ τήν πεσσία εις οριμένη στην πλάτη και σταυρωμένη μ' αιδημοσύνη στο στήθος του.

Ή Κλαίρη φώναξε :

— Ου, τόν πρόστρυχε! Δέν ντρέπεται νά δειχνη γυμνά τά πόδια του. Και ή πεσσία κούτα, μισανόγει, βλεπό το σώμα σου! Πάει, άτιμώρητες!

Έκείνος παίρνοντας τήν παρατήρηση στα σοβαρά, έκλεισε σκεπτικώς τήν πεσσία πάνω στο στήθος του. Τότε όμως ή Κλαίρη νέκυσε μέ τήν κουταμάρα του, σημάθηκε, πήγε κοντά του και τούπε :

— Μά δέν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι σε κοροιδεύω;

Και ένώ ή μικρή φλόγα της κακίας άναβε έκαν στα πρόνια μάτια της, έξηκολούθησε μ' έναν παρόενο τόνο φωνής :

— Έν πρώτους, θέλω νά δώ άδ πάχυνες... Βγάλ' το αυτό...Είνε γελοά...

Τράβηξε νευρικά τήν πεσσία και τού έσκέπασε τό στήθος του. Βλέποντας τό νεανικό του σώμα τό καλοκαμμένο και λυγερό άκμήν, ταράχτηκε λίγο και κοκκίνισε ή Κλαίρη. Ό Λουκιανός άντελέφθη τήν συγκίνηση της και μεθωμένος άπ' τόν θαλασσινό άέρα, υπερθερωσ για τό άρωμα του σώμα, σάν νά είχε άποβάλλει μαζί μέ τό ρούχα του, τό γελοίο του κοινωνικό περιβλήμα τάλμπος ν' άπαντήση στην γυναικα του μέ κάποια γενναίοτητα :

— Βλέπεις βαστούμενα άκόμη καλά... Δέ γέγρασα. Μά κτύπησε όμως τί περίεργο που είναι αυτό τό χουδού που έχω στα μπράδια μου και στο στήθος μου... Πικνό που είναι, έ, έ;

— Του Παύλου είναι πολύ πικνότερο άπό τό δικό σου!

Κ' ένα αίσθημα έξαφνικό έννευροσμού άπ' τόν φαφραρισμό τόν δειλό ός τόσο του γελοίου άνδρος της, στην όλοένα αδανάμνη ταρχή που της έφερε ή άπροδοκίητη συμπεριφορά του, σέ ένα ιεραλό έξαχασμα τών πάντων, άφής ή Κλαίρη νά της έσφυγή ή φριχτή αυτή όμολογία μονομάς, άπεροικισμα, ήλίθια.

Και τό έξοφινάμα της για ότι είχε πεί τήν έκανε νά κοκκινίση. Γύρισε τό κεράλι της, έλασε τήν ψυχραιμία της, δέν μπόρεσε νά ταυλίση καν μιά λέξη και έν γένεη καταλήφθη άπό μιά τέτοια ταρχή όστε ή ένοχη της άπεκαλόφη τελείως.

Σιωπή επηκολούθησε, σιωπή άγωνιώδης, σιωπή καταθλιπτική, κατά τήν διάρκεια της όποιες ένόμισαν ότι τάπουλά, νά φύλλα, ό άέρας, τό ρέμα, όλη ή φύση κρατούσε τήν άναπνοή της; όπος κι' ένεινός. Ύστερα, άργά, κρυφά, ή Κλαίρη οριωνοδύνασε κ' έξορισε μιά ματιά πρός τόν Λουκιανό.

Είχε σαρμαστέ μπουρνούττα, πάνω στην άμμο, σάν μιά πρσάβλια άνθρώπινη μάς, —μονοκόματος —σάν σάρκα άσφυχη, έσχαρβαλαμένος, μέ νύτρα παραλυμένα. Και μέ τό πρόσωπο χαμένο μέ

Πήγε και κάθισε πίσω από μερικά δέντρα...

ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥΣ

ΕΒΡΑΙΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Λόγια κακοπληρωτό.

Ο Σαμουήλ περνούσε μιά μέρα από το παζάρι κρατώντας στα χέρια του ένα γράμμα. Φαινόταν πολύ θυμωμένος κι' από το κακό του κουβέντιασε κι' έκανε χειρονομίες μόνος του. Από το άνοιξιμο του πεζοδρομίου τον είδε ο φίλος του Άβραμ και του τράβαξε :

— Έ, Σαμουήλ, τι έπαθες και μιλάς μόνος σου στόν δρόμο, σάν τραλλές ;

— Άκουσε να σου πώ, φίλε μου. Όταν τολμήρη και μου γράψω κανείς πού μ' έχει δανείσει χρήματα να του τ' επιστρέψω, γίνωμαι θηρίο άνημερο, θυμώνο και δέν του τ' επιστρέφω ποτέ παιδί. Νά μόλις πήρα ένα γράμμα από κάποιον πού του χρωστώ έκαστο δραχμές, κι' είμαι δλο νεύρα !...

Ο Άβραμ, ύστερα από την κατηγορηματική αυτή δήλωση του φίλου του, θέλοντας να μάθη πώς θά μπορούσε να πάρη κι' αυτός τις πεντακοσίες δραχμές πού του χρωστούσε ο Σαμουήλ, τόν ρώτησε :

— Κι' άν δέν σου γράψω καθόλου ένας πού του χρωστάς, πότε του επιστρέφεις τ' όφειλόμυνα ;

— Έν τοιαύτη περιπέτεια, θά περιμένω ός ότου να μου γράψω !...

Μιά φορά τέ χρένο

Ο Λεβή πηγαίνοντας να πάρη το λουτρό του συναντ'ε στó δρόμο τήν φίλο του Ίσακ και του λέει :

— Δέν πώμε Ίσακ να κάνουμε ένα λουτρό ;

— Και πόσο έχει το κάθε εισιτήριο λουτρού ;

— Φιγνή. Πέντε δραχμές μόνχα. Μά άν πάρες μονομιάς δέκα εισιτήρια θά σουθρη τó καθένα κ'όπου τέσσερες δραχμές.

— Δέκα εισιτήρια !... Τι λέεις Λεβή ; Και είμαι ββαίτος πώς θά ζήσω άκόμα δέκα χρόνια ;

Ήθελε τήν προμηθειά του.

Στή συνοικία πού καθόταν ο Συμεών ένεσίμησε κάποτε έπιδημία σκαρλατίας. Μην έχοντας λοιπόν λεπτά ο Συμεών και για να οικονομηθή σοφίστηκε να καταφύγη στó γιατρό όποιος πούχε κερδίσει τ'από πολλά λεπτά, θεραπεύοντας όσους είχαν άρρωστήσει από τήν φοβερή εκείνη άρρώστια. Μόλις μπήκε λοιπόν μέσα στó λατρείο του, ο γιατρός πού τόν είδε σε κακή χάλια παρατήρησε και του είπε :

— Δέ δέχομαι πιά επισκέψεις, κύριε. Πέρασε ή ώρα, αθριο έλατε.

— Δέν είμαι άρρωστος, γιατρέ μου. Ήρθα για να μου δώστε χίλιες δραχμές πού μου χρωστάτε.

Ο γιατρός έμεινε σασιτισμένος σ' αυτά τ'α λόγια ενός άγνώστου, πού πρώτη φορά τόν έβλεπε μπροστά του.

— Δέν θυμάμαι να μ' έδανείσατε ποτέ αυτό τó ποσό, γόρισε και του είπε ο γιατρός. Ουτε σ'α γνωρίζω καν !...

— Είμαι γ'ό, γιατρέ μου, πού μετέωσα τή σκαρλατίνα στή συνοικία μας ! Δέ νομίζετε πώς πρέπει να με δώστε κάποια προμηθεια ;

Φιλανθρωπική συμβουλή.

Ο Συμεών, φτωχός άχθφόρος, βρήκε κάποτε ένα χρηματόδωμα δέκα χιλιάδων δραχμών. Μή έχοντας πώς να φυλάξη αυτό τó ποσό, άπεφάσισε να τó τοκίση. Πήγε λοιπόν τότε να πάρη τή συμβουλή του Ραββίνου.

— Δέν μου λέτε, Ραββίνε μου, άν τοκίσω δέκα χιλιάδες δραχμές πρós τρία τοίς έκαστο τ'ι θά κερδίσω σ' ένα χρόνο ;

Και ο φιλόδημος Λευστής πού δέν εδάνειζε χρήματα άν δέν έπαρνε τόκο τοιάυτόν εικόσι τοίς έκαστο, του είπε :

— Άν τοκίσω τ'α λεπτά σου μ' ένα τέτοιο τόκο θά κερδίσεις τόν τίτλο του... ήλιθίου.

ΤΟ ΧΑΛΙ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

- Γνωρίζετε τόν γιατρό X ;
— Βεβαίωτατα !
— Πρó όλίγου έν τούτοις πέρασε διπλα μας και δέν τόν χαιρητήσατε.
— Ίώς ! Αυτός ήταν ;
— Όλος κι' όλος. Είδατε τ'ι χάλια έχει ; Ίγποφείρα έπό κάποια χρόνια άρρώστια κι' έχει καταστήσει σάν έτοιμοθάνατος !
— Έμένα μου λές ! Τώρα τελευταία, όταν τύχη να τόν συναντήσω, τόν πέρνω για κανένα από τούς...άρρώστους του !...

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο Ρεμύ ντέ Γκουρμύν περί εδτυχίας

Εξ μιά παρά διανοουμένων, γίνονταν λόγος για τήν «Εδτυχία». Ο καθένας προσπαθούσε να τής δώρη έναν έπιτυχη όρισμό. Ο Ρεμύ ντέ Γκουρμύν άκουγε σιωπηλός. Καί σάν ήλθε ή σειρά του να μιλήση είπες :

— Για να γίνω κανείς εδτυχής, πρέπει πρ'ότ' άν' όλα να είνε ύπομνητικός. Πρέπει από χρόνια να έπαναλαμδάνω ένδορ'όχος ότι θέλει να γίνω εδτυχής, ότι πρόκειται να γίνω εδτυχής, ότι είνε εδτυχής. Δέν άρχει όμως μόνον τó να γίνω εδτυχής. Τó δυσκολότερο είνε όταν γίνωσ να μη λησμονήσης τήν...δυστυχία σου !.

Ο Ζόρς Πιός και ή κριτική

Ένας γάλλος δημοσιογράφος υπέβαλε τελευταίως στόν γνωστό θεατρικό κριτικό Ζόρς Πιός τήν έξής έρώτηση :

— Έσείς όι κριτικοί, άλλα λέτε τήν ώρα τής παραστάσεσ στó θέατρο, κι' άλλα γράφετε τήν άλλη μέρα στις έφημερίδες. Ποιά είνε τελοσπάντων ή ελικρινήσ σας γνώμη ;

— Για να τήν έρ'ητε, απήτησεν ό κριτικός, δέν έχετε παρά να πάρετε τόν μέσον όρον μεταξύ ατόων πού λέμε στόν συγγραφέα, ατόων πού λέμε στους φίλους του κι' ατόων πού γράφουμε !...

Φαντάζεστε πλέον τι έστ'ι κριτική !

Ο Ζάν Ρισπέν...τυμπανιστής !..

Ο Ζάν Ρισπέν, στήν νεότητά του, ήταν σ'όν τούς άλλους και...στρατιωτικός μουσικός— είχε μάλιστα τήν ειδικότητα να παίζη ταμπούρο.

Όταν υπέβαλλεν ύποψηφιότητα για Άκαδημαϊκός, έπισοκ'εφ'θη, σύμφωνα με τήν παράδοση, τούς μέλλοντας συναδέλφους του, για να τούς ζητήση τήν ύποστήριξή τους. Έπ'ηγαν έτσι και στόν Μελεχιέρ ντέ Βογκέ, ό όπολος όμως, με μεγάλη ελικρινεία, του δήλωσεν ότι είχε ήδη ύποσχεθεί τήν ψήφο του σ' έναν άλλο ύποψήφιο. Ο Ρισπέν, χωρίς να π'η τίποτε, απέχρηστές τόν διάσημο μυθιστοριογράφο κι' έτοιμάστηκε να φύγη. Στόν προθάλαμο όμως, είδε κρ μαριάνε στόν τοίχο ένα οικογενειακό κειμήλιο του Βογκέ, ένα ταμπούρο τó όποτον άνηκε άλλωτε στόν προπάππο του. Ο Ρισπέν, άφού έξήρησε τήν άδεια από τόν οικοδοπόνη, ξεκ'ερασε τó ταμπούρο, τó έξ'εσ'ηκε και με μεγάλη μαεστρία, άρχισε να παίζη ένα παμπάλαιο μάρς.

Ο Βογκέ, είχε μείνει φορτικά κόκκαλο. Καί είτε γιατί συγκινήθηκε ξανακούγοντας τó ταμπούρο του παππού του, είτε γιατί έξ'επ'ηγε τήν άφέλεια του ποιητή, όταν έγινε ή ψηφοφορία στήν Άκαδημία, έδωσε τήν ψήφο του στόν Ρισπέν.

Ο Έπίσκοπος τών Παρισίων και ό Ραββίνος

Ο Έπίσκοπος τών Παρισίων Σεβασμιώτατος Ντονέ, πού πάθανε πρó όλίγου καινού είχε πολύ ελεύθερες και πολιτισμένες ιδέες. Ο καλλίτερος φίλος του ήταν ό μέγας Ραββίνος του Παρισιού, με τόν όποτον έκανε ως έπί τó πλείστον παρέα.

Ένας συνάδελφός του του έξέφρασε κάποτε τήν «δουνηράν έκπληξη» του για τήν άνάρμοστη αυτή φίλία του με τόν Ραββίνο.

— Δέν βαρύνεται, καθιμένε...απήνησεν ό Σεβασμιώτατος. Άφ'όσο με να τόν ελάττω τοβλάχιστον σ' ατόων τόν κόσμο, έφ' όσον δέν θά τόν ξανατ'ώ στόν άλλο !...

στά χέρια του βογογύσε ύπόκοφα, παρατεταμένα, τρομακικά σάν ξύδο πού πονάει.

Ένας άλλτος βαθύς έσκισε τήν καρδιά τής Κλαίρης. Έσκυψε πρós τόν άντρα της, έπιασε τó μικρό του έμψόθ και σγουρομάλλο σάν άρνιού κεφαλάκι μες σ'α τρεμάμενα χέρια της και έστρεψε τó πρόσωπό του πρós ατήν, για να τόν δ'η. Καί τόν είδε. Τά μάτια του ήσαν κλεισμένα από τόν πόνο και ήταν τόσο φορτικά χλωράς, ώστε μιά στιγμή νόμισε πώς είχε πεθάνει. Τρελλή άν' τήν άγωνία τόν σφώνησε λίγο και άρχισε να φωνάζη :

— Λουκιανέ, μίλα μου... πές μου, δι'υπόηποτα... μίλησε... θά σού κ'αη καλό... Μίλησε... θά έξαλαφρώση...

Έκείνους μισάνοιξε τά μάτια του τ'α σκοτεινιασμένα. Τότε ή Κλαίρη φώναξε π'ό όλασιασμένα άκόμη :

— Μίλησε, θέλω να μιλήσης !... Πές μου ό, τι θέλεις, πές μου λόγια φοιτάς, βροιάς... μά μίλα, μίλησέ μου !

Ο Λουκιανός όμως μες στόν πόνο του, πόνο αγαπής ψυχής θανάσιμα πληγωμένης, στήν αδυναμία του, αδυναμία ενός φρόνιμου άνθρώπου, έστέναξε άπελπις μένος :

— Βρισίεσ ; Μά δέν ξέρω να βρίζω έγώ... Σάβλ Φόλεύ